

Čudni vitez

Pridobljeno iz Wikivira, dne 04. november 2020

Spisano:	Tea Vode
Izdano:	Založba Karantanija
Viri:	Založba Karantanija
Dovoljenje:	To delo je objavljeno s pisnim dovoljenjem avtorja, pod pogoji licence Creative Commons Priznanje avtorstva-Deljenje pod enakimi pogoji 3.0 .
Izvozi v formatu:	 epub mobi pdf rtf txt

Prvič

ali kako se Bor znajde na Ljubljanskem gradu

3.a je na Ljubljanski grad prisopihal še pred poldnevom. Tovariš Zmago jim je dal na voljo deset minut oddiha. Veselo so se zapodili na polkrožno dvorišče, obdano s starim obzidjem.

Luka, Bor in Matic so skušali nekaj tlakovanih kamnov izkopati kar s prsti.

»No, no, tale grad so v petsto letih že večkrat prezidali!« jih je opozoril tovariš. »Mi ne bomo ničesar več dodajali!«

Najprej so si ogledali grajske razvaline, za njimi pa še prenovljene dele. Urška je s prstom pokazala na lepo in prostrano dvorano z dolgimi zavesami.

»A so tu notri spale kraljične?« je z zanimanjem vprašala tovariša Zmaga, ki si je ogledoval zidne tapiserije.

Matic je dregnil Bora in se zahihital.

»Ne, tu so spali kraljeviči,« jo je podučil Luka. »Kraljične so spale tam!« Z roko je pokazal na kup ruševin.

Matic je prasn timer smeh: »Zato pa se jim je vse podrlo, hahaha ...«

»No, nabriteži, da se vam od sile ne bodo udrila še tla pod nogami ...« se je muzal tovariš Zmago in jih odvedel proti stolpu.

S stolpa se jim je ponujal prima razgled. Mesto je bilo kot kup lego kock. Še drevesa so bila s te višine videti kot navadna sračja gnezda.

»Vidite, kako dolgo se niso čisto nič zanimali za druge ljudi,« je rekel tovariš Zmago, ko so stegovali vratove skozi ozke linice. »Ta stolp so prizidali šele v devetnajstem stoletju ...«

Bor je molčal. Očarano je strmел v razpokane zidove. Debeli so bili kot Bajsijeva noga v mavcu. Ne, kot tri Bajsijeve noge v mavcu!

»Se greva?« je zaslišal Luko za hrbtom. Razburjeno je prikimal. Luka ga je s hrbta napadel z nevidnim mečem.

»Umri, izdajalec!« je vpil z globokim glasom.

Bor se je prijel za srce in se nagnil čez kamnito ogrado. Vitez, zadet v srce, je v smrtnem krču skoraj omahnil v globino.

»Saj te sploh nisem v srce! V nogo sem te!« se je pritoževal Luka. »Vstani, štor!«

Bor se je nagibal daleč čez ogrado. Čisto malo je manjkalo, pa bi zdrsnil v globino. Bil je neznansko razburljivo.

»Ne morem, če me pa žuli oklep!« je potarnal.

»Bor se bo zvrnil čez zid!« je zavreščal sošolec Marko, ki so ga zaradi preobilice mesa na kosteh klicali Bajsi.

Tovarišu Zmagu je skoraj zastalo srce.

»BOR!!!« je prestrašeno zavpil. »Kaj pa počneš?«

Bor je malce privzdignil glavo. Tovariševe oči so bile kot dva koščka oglja.

»Vitezi v Robinu Hoodu vedno cepnejo s stolpa na tla!« je previdno pristavil.

»Bor Novak! Pusti viteštvo in se takoj pridruži ostalim!« mu je požugal tovariš in se obrnil k otrokom: »Prosim, da se ne z gledujete po sošolcu! Eden po eden po stopnicah! In nobenih neumnosti!«

Otroci so se med prerivanjem postavili v vrsto. Tovariš Zmago pa je Bora potegnil za rokav in ga zasukal k sebi. Oba sta se zazrla v globino.

»Zdaj pa poglej, kam bi te kmalu odnesla tvoja domišljija,« ga je okaral. »Veš, pravi vitezi ne nosijo glave naprodaj ... Pridi!«

V strnjeni vrsti so se spustili po stopnicah. Debeli Marko se je med spustom večkrat nepričakovano ustavil in pustil, da se je katera izmed sošolk zaletela vanj. To je pri sošolcih sprožalo salve smeha.

Zadnji postanek so si privoščili še v kapelici. Bor je prevzeto opazoval stene, ovešene z grbi. V njih so bila navedena imena vseh nekdanjih lastnikov gradu in njegovih prebivalcev. Viteški liki s smešnimi pričeskami in čudno opravo so delovali nenavadno in privlačno.

»Vau ... Kaj moram narediti, da pridem na grb?« je očarano zamrmral. »Svojo sliko nalepit sem noter?« Z roko je segel proti grbu s prekrižanima mečema in tremi ščiti. Sploh ni opazil, da je ostal sam.

»Bor!« ga je klical Luka z dvorišča. »Bor, pridi, drugače bo tovariš spet težil!«

Bor je zamahoval z nevidnim mečem proti nevidnemu sovražniku.

»Pa kaj, bodo že vitezi obračunali z njim ...« je vzkliknil in se priklonil pred bližnjim grbom.

»Gospod, vitez Bor in Hood sem, ki je zmaja rešil iz kraljičninih krempljev ...«

Luka je pritekkel v kapelico: »No, a se ti je utrgalo?«

Bor se je zasmel in se mu pridružil.

»Če pa je bil zadnjič na teveju en tak film,« mu je razlagal med potjo, »mega, ti rečem! S kopji so se suvali dol s konjev.

Potem so pa ležali na tleh, ker se niso znali sami pobrat in jih nihče drug ni hotel in so potem umrli od ležanja ...«

Luka je nejeverno bolščal vanj.

»Zezam se, no!« je Bor prasn timer smeh in ga povlekel za seboj. Pot do šole so si skušali otroci karseda popestriti. Razburjeno so vlekli vrsto zdaj v to zdaj v ono stran, vreščali

in se prerivali, nazadnje pa še složno zapeli tisto od Čukov *K' treba reč bo A*, ampak ne pri zobozdravniku, marveč v šoli.

V središču mesta jih je tovariš Zmago zbral okrog sebe kakor piščeta. S svojo znamenito piščalko je trikrat zabrlizgal in dvignil roko: »Otroci, jutri se bomo pri spoznavanju narave in družbe pogovarjali o našem izletu ...«

»Ooooh oo.« je zastokalo nekaj najbolj nestrpnih.

»S >pogovarjali< mislim na vaše sodelovanje!« je povzdignil glas tovariš Zmago in zaploskal. »Zdaj pa nobenih vijug, naravnost domov in razmislite o tem, kar ste videli na gradu ...«

Bor je stegnil roko: »Kaj pa, če gremo nazaj na grad, spada to tudi v vijuge?«

Tovariš Zmago se je zasmel: »Odvisno, kdo sprašuje ... Ti, Bor, pojdi raje domov, oče in mama te gotovo že čakata ...«

Bor se je namrdnil in z nogo brcnil v drog, kamor je prislonil in priklenil svoje kolo.

»Tadva?« je zagodrnjal. »Kadar se srečamo, mislita, da sem sosedov... «

Večina otrok se je razpršila po mestu. Tudi Bor in Luka sta odklenila kolesi in odzdravila še zadnjim sošolcem, ki so jo mahnili proti parku.

»Se greva popoldne vozit z rolerji?« je Bor predlagal Luki.

Luka je skomignil z rameni: »Po moje ne, z očijem greva metat na koš ... Živijo!«

Bor je pogoltnil cmok, pokimal in zmedeno obstal sredi ploščadi. Kam? Potem je preštel črtice na uri in preveril, kje se je ustavil mali kazalec. Za tega nikoli ni vedel, kaj točno šteje.

Odločno je sedel na kolo in se pognal nazaj proti gradu.

Drugič

ali o vitezih in baseballu

Očka je popoldne v prtljažnik zložil Borovo kolo in ga z avtom potegnil do igrišča. Na hitro mu je skuštral lase, razstavil kolo, potem pa odhitel na popoldanski sestanek odbora. Po šestih mesecih Borovih treningov si še vedno ni utegnil ogledati sinovih ponesrečenih udarcev.

Ampak Bor si je očetove sestanke že davno nehal gnati k srcu. Bolj ga je skrbel zanič met, med katerim je z nosom oral po zemlji, z nogami pa po zraku. Čelada mu je venomer lezla na oči in tudi ščitniki so mu med vsakim treningom vsaj petkrat odplesali h gležnjem.

»Bor!« je tulil Žiga, ki mu je šlo vedno vse po maslu. »Zaradi tebe bomo morali spet delati sklece!«

Iztok, najboljši metalec v njihovi skupini, se je pritoževal trenerju: »Tovariš, Bor še ni slišal za dvojno obrambo! ... Samo sprehaja se, nočem več igrat z njim!«

Bor se je osramočeno umaknil za belo črto in jezno strmел v debelo rokavico na roki. Gotovo je bila v resnici vsega kriva rokavica. Nihče na tem svetu vendar ne more biti takšen štor! Najraje bi se udrl v zemljo. Prav nobena reč se mu ni iztekla po načrtih. Trener je počepnil predenj in mu začel že stotič potrpežljivo razlagati: »Bor, baseballskemu moštvu zadostuje devet igralcev. To je timska igra. Nikakršnih dublerjev ne potrebujemo. Kaj sploh počneš?«

Bor je molčal. Saj se mu še sanjalo ni, kaj počne, kaj šele, kaj počne narobe.

Trener je vstal in zabrlizgal na piščalko.

»Dobro, v četrtek vadimo zamah! Pazite nase!« je zaklical in zamahnil z roko.

Fantje so se zapodili v garderobo. Bor jim je poklapano sledil. Opremo je odvrigel na kup in si pričel brezvoljno slačiti majico.

»Kje sem pustil komolčnike?« je zaklical novinec Blaž in se po kolenih plazil pod klopni.

Žiga in Iztok sta zarotniško klepetala o neki Poloni, ki ji je nekdo v roko spustil črva pod pretvezo, da ji vrača kuli, ona mu ga je pa menda hladnokrvno potlačila nazaj v žep.

»Bor, greš z nami na hamburger?« ga je povabil Matjaž, najstarejši v njihovi ekipi. »Če sploh veš, kaj je to ...« je dodal, pogledal druge in se zahihital.

Bora je zalila rdečica. Hitro je odkimal in si torbo zadegal na ramo.

»Pusti ga, po novem se družijo samo še z oklepniki!« je zaklical Iztok. Bor je vedel, da se norčujejo iz njegovega navdušenja nad srednjeveškimi vitezi. Naglo jo je ucvrl skozi vrata. Tako mu vsaj ni bilo treba poslušati njihovih zbadljivk. Zdaj si ga naj pa kar privoščijo! Česar ne vemo, nas niti ne boli, je imela navado reči mama.

Zunaj ga je poznopopoldansko sonce prijetno ogrelo. Vse okrog njega se je rumenkasto svetlikalo, kot bi bilo premazano z rumenjacom. Vedel je, da ga v daljavi čaka grad s svojimi davnimi prebivalci. Sedel je na kolo in zavrtel pedala. Na vrh je hotel prispeti še pred mrakom. Komaj je čakal, da bo spet skupaj s tistimi, ki so večino življenja preživeli na konjih. Bili so močni in pravični. Vse kaj drugega kot njegov očka.

Medtem ko se je s kolesom prebijal navkreber po zaviti cesti, je srečal nekaj osamljenih sprehajalcev. Kdove zakaj se oni zatekajo med debele zidove?

Zadihano je prilezel do vrha in obšel obokano dvorišče. Zavil je do starega obzidja na nasprotni strani gradu, kjer je pred nekaj dnevi odkril čudovit samotni kotiček zase. Tukaj ne bo iz njega nihče bril norcev.

Kolo je prislonoil k zidu in iz torbe izvlekel baseballsko rokavico. Žogo je začel z vso silo metati v steno. Vsi so navadni tepci! Seveda zna loviti žogo! Na gradu je zmeraj znal. Samo oni mu niso znali slediti.

»Na, Iztok!« je zavpil v kamnito zidovje. »Tukaj imaš dvojno obrambo! ... Kaj pa delaš na tleh, Matjažek?« se je pačil in vrgel žogo v kup kamenja, poraslega z mahom. »A sem te tako blazno zdelal?«

Njegov trening je zmotil fant s čelado na glavi, ki se je nenadoma znašel v njegovi bližini.

»Hej, tamal!« ga je poklical in mu z roko pokazal, naj se umakne. »Plezal bi, me slišiš?«

Bor je začel žogo še siloviteje metati v steno.

»Si gluhi? Umakni se!« je zarohnel čeladar.

Bor se je ustavil in ga pogledal: »Kam?«

»Kaj me briga, kam!« je rentačil mladeč, ki mu je čelada od same jeze zlezla že čisto na oči. »Spokaj! Tole steno rabim za plezanje! «

Bor se je užaljeno razkoračil : »Kaj ne vidiš, da je že zasedena?«

Fant si je popravil čelado in se Boru nevarno približal: »Kaj pa ti, ne vidiš, da si me razkuril?«

Bor je hitro odkimal: »A-a, slabo vidim ... Ampak to je privatno dvorišče ...« Odločno je pokazal na steno in zagnal žogico. »In to je privatna stena! Samo meni jo je lastnik ...«

Čeladar je prestregel žogo, ki mu je letela mimo nosu, in ga osorno prekinil: »Črta! Ali pa žoga ostane pri meni!«

Bor se je skrušeno odpravil h kolesu. Vsi so ga zatirali. Bodo že še videli!

Fant ga je z žogo skorajda zadel v glavo.

»Boru in Hoodu te bom zatožil, boš že videl!« je užaljeno zavpil in opremo pospravil v torbo. Razočarano je sedel na kolo. Preden se je odpeljal, si je na skrivaj ogledal čeladarjevo početje. Ta je spretno kot veverica, brez plezalnih pripomočkov, naskakoval njegov grad. Plezal je po steni navzgor in z nogami iskal oporo v kamnitih policah. Še sreča, da bo kmalu tema, je hudobno pomislil Bor, mogoče bo zgrešil oporo in se zvrnil v prepad. Potem bo stena že jutri spet njegova.

Poln novega upanja se je odpeljal domov.

Tretjič

ali oče in mama - težaka pa taka!

S težkim srcem je poskušal vtakniti ključ v ključavnico. Oče in mama sta bila doma vedno, kadar ni bilo treba. Srce mu je živčno poskočilo. Kaj si naj izmisli? Pogledal je na uro. Kateri kazalec že kaže minute, veliki ali mali?

Po dolgem oklevanju je pritisnil na zvonec. Vitezi vsega sveta, pomagajte! Zaslišal je hitre, odločne korake. To bo oče! Ta je zmeraj užival, kadar mu je pognal strah v kosti.

Oče je odprl in ga strogo premeril s pogledom. Bil je v obleki, kravata je čakala na mamin umetelni voz.

»Pridi, pridi,« ga je povabil in pomignil s prstom. »Smo mogoče uvedli kakšna nova pravila, sine? Si me pozabil obvestiti, da imaš po treningu še poslovno večerjo?«

Bor je pogoltnil cmok in se mimo očeta prerinil v predsobo.

»Mama te čaka v kopalnici,« je zamrmral oče in ga jezno gledal. Ubogljivo je zakorakal po mehki preprogi, ko je oče povzdignil glas: »A, a, a, nisi pri babici ... Superge dol!«

Skrušeno se je sklonil in si začel odvezovati vezalke. Groza! Vsak hip bo zahteval od njega, da si jih celo opere. Superge je zbrcal v kot in previdno pogledal proti očetu, ki se je pred ogledalom ubadal z ovratnimi gumbi.

V kopalnici se je mama ličila in si pripenjala dolge viseče uhane. Taka je bila kot izložbena lutka. Pozorno se je opazovala v velikem zrcalu in si česala goste lase. Rad jo je imel, kadar se je sama od sebe spomnila nanj. Ampak večino časa ga je samo oštevala ali pa je sploh ni bilo.

»Razočaral si me, Bor,« je rekla v ogledalo in si z rdečim svinčnikom obkrožila ustnice. »Pritiskal si na naju z očetom, naj ti že naloživa kakšno obveznost. Sam si hotel k baseballu. Zdaj pa prihajaš domov z dveurno zamudo ...«

Odprl je usta, da bi ji postregel z najizvirnejšo lažjo v zadnjih štirinajstih dneh, a ga je prehitela: »Nak, nobenih izgovorov v stilu: trener je imel rojstni dan! Ta mesec je imel že dva! In zapomni si, v četrtek te bo oče peljal na trening in te tam tudi počakal. Nočem, da mi delaš sramoto in se pri desetih letih potikaš naokrog kot kakšen brezdomec! Mene je moj oče še pri dvanajstih potegnil za tasladke ...«

»A si mu potem tudi ti delala sramoto?« jo je razburjeno prekinil. Dobro bi bilo imeti kakšne adute v rokavu, ko mu bo naslednjič spet težila.

Mama je sredi lepoticenja kar onemela. Potem se je nasmehnila in mu skuštrala lase: »Le po kom si se vrgel?«

Stegnil je roko in jo za šalo potegnil za lase nad ušesi.

»Po dediju!« je zavriskal od smeha.

V kopalnico je radovedno poškilil oče.

»Greva, mama?«

Mama je v ogledalu ocenila svoj videz.

»Dobro ... Bor, solato imaš v hladilniku, zrezke pa v pečici. Riž sem ti že pogrela ...« Nenadoma se je ozrla k njemu. »Ljubček, si prepričan, da ne potrebuješ več Monike? Meni se zdi dobra varuška ...«

»Dolgočasna je,« se je namrdnil, »kar naprej visi na telefonu in se z nekim Džonijem pogovarja o seksu ...«

»Bor!« je zgroženo vzkliknila mama. »Zakaj mi pa tega nisi nikoli povedal?«

Oče je odprl vrata na stežaj: »Bi lahko pohitela, no? ... Hvala!!!« Jezno je izginil v sobo.

Mama je dajala Boru še zadnja navodila: »Priden bodi! Nikar česa ne zažgi!«

»Kdaj pa sem?« jo je ogorčeno prekinil.

»In ne bulji predolgo v televizijo!«

»Kdaj pa sem?« je spet ponovil.

»Saj zato pa pravim,« je nadaljevala mama in si v natupirano gnezdo potlačila štrleč lasek. »Glej, da boš v postelji, ko se vrneva! Aja, pa Nacku vodo in papir menjaj. Revež gnije.«

Oče in mama sta se končno odpravila. Skrbno je zapahnil za njima in se odpravil v kuhinjo. Radovedno je brkljal po kuhinjskih elementih. Oče je včasih skrival žvečilne gumije v skodelicah za kavo. Pridigal je, da žvečilke škodijo zobem, sam pa je z njimi premagoval odvajanje od cigaret.

Iz omare je vzel kozarec in si natočil sok. Pod kozarcem je ostala rumena luža. Na krožnik si je naložil riž in se odpravil v dnevno sobo. Z daljinskim upravljalcem je prižgal televizijski sprejemnik in preklapljal s programa na program, dokler se mu niso zasvetile oči. Na drugem programu so vrteli zgodovinski film Kralj Artur in vitezi okrogle mize. Zamaknjeno je strmел v prizor, ki se je odvijal v veliki dvorani, prav taki, kot so v cerkvah. Vitezi so sedeli pri mizi in jedli z rokami. Z močnimi zobmi so trgali meso s kosti in pljuvali po tleh.

Stekel je v kuhinjo in se vrnil z zrezkom v rokah. Zagrizel je vanj in se hotel zamastiti okrog ust, tako kot vitez na televiziji, ki so mu koščki mesa ostali v košati bradi. Toda kaj, ko je mama vedno kupovala samo pusto meso in pazila na maščobo. Prste je potisnil v kepo mlačnega riža in ga zanesel v usta. Zrnca so padala na preprogo kot dež. Skušal je posnemati renčanje enega izmed debelinkov pod čudno srebrno čepico. Najbolj pa ga je prevzel prizor, v katerem se je mlad konjenik v oklepu bližal mračnemu gradu v daljavi. Zamaknjeno se je zazrl skozi okno v osvetljeni domači grad na vzpetini.

»Joj, zakaj vitezov ni več?« je zastokal in odrinil krožnik. Mogoče pa bi bilo pametno preveriti, kakšen bi bil sam v viteški opravi. Tako, za vsak primer, če bi se vitezi kdaj vrnili. Stekel je na hodnik in iz stojala potegnil očetov črni dežnik. Služil mu bo za meč. V spalnici si je sposodil mamin usnjeni pas in s svoje postelje snel rjuho. Zavezal si jo je okrog vratu. Potem si je na glavo nataknil svojo čelado za baseball in jadrno odvihral v kuhinjo po največjo pokrovko, kar jih je izbrskal med maminimi lonci. Rjuha je plapolala za njim kot zastava. Nazadnje je v ogledalu preveril svoj viteški videz in zadovoljno odkorakal v sobo. Na stolu se je grmadil kup oblačil. Z dežnikom je previdno dregnil vanj.

»Umri!« je zavpil in z dežnikovo konico dregnil v nevidnega sovražnika. »Na, Lancelot, ker si mi vzal kozo ... Ne, ker si mi vzal ženo!« Kot veverica je poskakoval okrog stola. »Galahad, takoj k mizi, en stol je še prost. Sicer naredim ražnjič iz tebe! ... Kaj? Ne veš, kaj je ražnjič?« se je spačil. »Kakšen vitez pa si?!«

Njegov napad je zmotilo tuljenje telefona. Pogledal je na uro in izbuljil oči. Veliki kazalec je pretekel že cel krog na številčnici! Pohitel je v predsobo in zadihano dvignil slušalko.

»Kdo je?«

»Bor, ljubček, že spiš?« je zaslišal mamin zaskrbljeni glas.

»Ne morem, če me pa kličeš,« je odvrnil in s pogledom begal po bojišču v sobi. Tokrat je ugnal sovražnika. Pomežiknil je hrčku Nacku, ki je vznemirjeno tekal po kletki.

»Je vse v redu?« je vprašala mama. »Prosim, pojdi v posteljo in takoj ugasni luč! Velja?«

Boru se je zasmilil namišljeni sovražnik na stolu, ki ga je tako zelo zelo premikastil.

»A iz postelje?« je raztreseno bleknil v slušalko in oprezal, ali se morebiti kakšen izdajalec ne skriva za vrati njegove sobe.

»Dobro, pametnjakovič,« je vzdihnila mama na drugi strani. »Najprej ugasni vse luči, potem pa takoj v posteljo ... In Bor? Kolikokrat sem ti že rekla, da se ne oglašamo z >kdo je<, ampak rečemo >prosim< ...«

Glas mu je oživel: »Ampak, kako pa potem veš, kdo kliče?«

»Jutri, Ijubček!« je zaklicala mama. »Zdaj pa hitro v posteljo! Teci! Adijo ...«

»'dijo ...« je zagodrnjal in odložil slušalko. Mama je vedno rekla »jutri«. Ko bi le vedel, katero jutro je imela v mislih. Zamišljeno je odtaval v sobo in slekel viteško opremo. Očetov dežnik je položil v posteljo. Nacko v kletki si je s tačkami prekril oči.

»Vitez vedno spi s svojo sabljo,« mu je pojasnil Bor, medtem ko se je preoblačil v pižamo. »Eh, ti nimaš pojma!« je zaključil. »Tvoje prednike so na gradovih uporabljali za ovratnike ...« Približal se je h kletki in nagrbančil nos: »Fuj, smrdiš!«

Nacko se je strinjal. Glavo je zakopal v polulani časopisni papir. Bor je zmajal z glavo in sedel na posteljo. Živali so res prave pujse! Kdove, če so se vitezi kaj umivali? Na gradovih sploh niso imeli kopalnice. In po tleh so si postlali seno. Zamišljeno je segel po baseballski žogici in jo zagnal skozi odprta vrata v steno hodnika. Počilo je, kot bi mama udarila s stepačem po preprogi. Žogica se je odbila od zidu in ga zadela v nogo. Spet jo je vrgel. Nacko je začel vznemirjeno tekati po kletki.

»Saj grem spat!« je zaklical Bor in z močnim udarcem poslal žogico v spodnji kot.

Nenadoma je votlo zaropotalo. Mamina orjaška vaza v hodniku se je zakotalila na tla kot prevrnjeni kegelj. Bor je okamenel. Od strahu mu je zazvonilo v ušesih. Mravljinci so mu zagomazeli po hrbtu. Počasi se je odpravil proti sovražniku na tleh. Pri srcu ga je tesnobno stiskalo.

Vaza je ležala pod polico za rože. Na vratu, potiskanem z nenavadnim vzorcem, ji je manjkal košček, nič večji od grižljaja kruha, pa vendar prevelik, da bi ušel maminemu ostremu pogledu.

Vazo je pazljivo položil nazaj na podstavek. Lepilo, se je domislil in se pognal nazaj v sobo. Mrzlično je brskal po predalih.

»Kaj je? Še nikoli nisi videl zlomljene vaze?« je oštel hrčka, ki je drgetal v kotu. »Jaz tudi ne ... Ampak če bi bil vitez ...«

Pohitel je nazaj v hodnik, pokleknil in se lotil dela.

Lepljenje mu je povzročalo velike preglavice. Komaj je košček prilepil nazaj, že je ugotovil, da ga je pritisnil narobe. Nakar se ni hotel odlepiti od njegovih prstov. Razpoka je zevala v prazno. Črepinjo je skušal iztrgati, toda lepilo je bilo prav tako, kot je obljubljala reklama. Keramični delček ni popustil niti za ped. Obupano je stisnil tubo. Lepilo je brizgnilo po novih tapetah. Zdaj ga bo mama zagotovo obglavila. Utrujeno je zaprl oči.

Tedaj pa je vrh svojih začutil dotik drugih rok. Grobo pletivo ga je zagreblo po koži. Čutil je, s kakšno lahkoto sta skupaj z neznancem snela košček vaze in ga vstavila v manjkajočo razpoko. Potem sta hkrati obmirovala.

Bor je odprl oči. Pravzaprav je mislil, da sanja. Zato jih je še enkrat zaprl in odprl. Vaza pred njim je bila videti prav taka kot popoldne. Roke v čudnih, pletenih rokavicah so trikotni košček keramike pritiskale k preostali površini. Ob vazi so stale noge s kovinskimi ščitniki na kolenih. Premaknile so se in zaropotale kakor mamine pokrovke v predalu.

Bor je dvignil pogled in z odprtimi usti sledil nočnemu obiskovalcu. Pred njim je stal pravi pravcati srednjeveški vitez. Kadar koli se je prestopil, je zarožljala bleščeča nožnica s pravim mečem. V svetlobi luči se je svetil kot glazura na torti. Gledal ga je naravnost v oči. Nekako pričakujoče.

Bor je pogoltnil cmok.

»Snemi rokavice ...« je šepnil.

»Ne morem, pod rokavicami me ni,« je zašepetal vitez.

Bor je zaprl oči.

»Potem te sploh ni,« je tiho zaključil in naglo odprl oči. Vitez je bil še vedno tam. Če bi ga videla mama, bi gotovo rekla »jutri, ljubček«.

»Kdor hoče videti, mora gledati s srcem,« je skrivnostno šepetal vitez, »bistvo je očem nevidno ...«

Kdo si? je hotel vprašati Bor, pa iz sebe ni spravil niti glasu.

»Gašper Langobard je moje ime,« je rekel vitez.

Bor je prestrašeno razširil oči: »A si v moji glavi?«

Vitez je odkimal: »Nak, samo uganil sem, kaj bi me rad vprašal. Zdaj pa molči, ker moram držati roke čisto pri miru. Saj nočeš, da ti mama napove vojno, kaj?«

Bor je zamaknjeno odmajal z glavo. Ne, seveda noče. Ampak, če bi jo vitez poznal, tudi njemu ne bi bilo do tega.

»Umij si roke!« mu je ukazal vitez.

Bor je ubogljivo odtaval v kopalnico in si z milom izmil lepilo. Morebiti pa se mu vse skupaj le sanja. Mogoče je padel s postelje ali pa ga nosi luna.

Vrnil se je v predsobo. Vitez je klečal na kolenih in držal zlepljeno vazo.

»Langobard pomeni >dolga brada<,« je rekel Bor in se prepustil sanjam. »Bral sem v knjigi ...«

»Knjige pišejo o meni?« se je razveselil vitez. »Super!«

Zdaj je bil Bor prepričan, da sanja.

»Ni res, izmislil sem si, poleg tega pa vitezi nikoli ne rečejo super! «

»Res? Kako pa ti veš, kako govorijo vitezi?« ga je zavrnil vitez in vstal.

Bor je molčal in čakal, da se končno zbudi.

»Pojdi spat, vitez Bor in Hood!« je zaklical vitez.

Bor se je zmedeno napotil v svojo sobo. Sedel je na posteljo in začudeno strmel predse. Le kako je vitez vedel za Bora in Hooda? Vzdihnul je in legel. Pokril se je do brade in škilil proti vitez, ki se je zagozdil med vratnimi podboji.

»Snemi oklep,« mu je svetoval.

»Ne morem,« je žalostno rekel vitez, »pod oklepom me ni ...«

Bor se je zamislil. Hm, bistvo torej gledamo s srcem, oklep pa z očmi ali kaj ...

»Drugič me raje pokličite sredi sobe!« je sitnari vitez. »Preozka vrata imate.«

»Saj te nisem poklical!« je ugovarjal Bor.

Vitez je užaljeno molčal.

»Prav. Kako naj te torej pokličem?«

»Tako kot prej ... Aja, prijatelji me kličejo Čudni vitez ... Lahko noč, Bor ...«

Vitez je s tal pobral baseballsko žogico in jo vrgel v Borovo sobo. Potem je dvignil roko v pozdrav in se razblinil.

»A sva potem ... tudi midva ... prija... telja ...« je zamrmral Bor, preden je utonil v spanec.

Ko sta se oče in mama vrnila domov, je sanjal o veliki luni, ki je na svojem kraju nosila viteza Čudnega Bora.

Četrtrič

ali o novih znancih in s/adkih besedah

Bora je naslednje dni stiskalo v grlu. Strah je votel, okrog ga pa nič ni, ampak tak je bil tudi vitez. Gorje, če bi ga srečal na šolskem hodniku! Kaj bi porekla tovarišica, če bi nenadoma zarožljajal sredi učilnice in potegnill meč? In kako bi vreščala mama, če bi jo presenetil sredi kosila!

K sreči je bil vitez izredno razumevajoč. Ni in ni ga bilo na spregled. In tako se je po nekaj dneh zatišja Bor Novak le opogumil in jo s kolesom mahnill na grad. Med potjo je pomahal staremu gospodu, ki je taval med drevesi in iskal psa, in tudi gospe, ki je hranila golobe, se je prijazno nasmehnil. Med stalnimi sprehajalci se je počutil varnega. Tukaj se mu vitez že ne bi drznil pri kazati.

Pod vrhom mu je v lica planila rdečica. Z vso silo je pritiskal na pedala in glasno sopihal. V zadnjem hipu se je ognil skupini malčkov, ki so se s tovarišicami vračali z gradu. Med divjim zaviranjem je glasno počilo. Hm, slišati je bilo, kot bi se nekje predrla zračnica. Poškivil je k zadnjemu kolesu. Ojoj! Zračnica je ohlapno objemala obroč. Smola pa taka!

Kolo je odvlekel do roba steze in skušal odviti ventilček z zračnice. Po nekaj poskusih je odnehal. Ne bo mu uspelo. Ventilček je bil kakor privarjen na kolo. Pomoč bo potreboval. Zamizal je in si ob sebi zaželel očeta. Ampak oče je sedel v svoji pisarni na drugi strani mesta in buljil v načrte. Še ptičjega žgolenja ni slišal, kaj šele svojega sina.

»Čudni vitez!« je potem zašepetal in se ozrl okrog sebe. »Gašper Langobard ...« je ponovil glasneje. Nihče se ni odzval, le nekaj mimoidočih se mu je nasmihalo. Zamižal je in stisnil zobe. Močno, z vso silo, si je skušal pred oči priklicati podobo Čudnega viteza. Ko je odprl oči, ga je streslo od razburjenja. Daleč zgoraj, na vrhu stolpa, je pred njegovimi očmi zrasel vitez. Njegov oklep se je bleščal v soncu kot ogledalo. Vitez mu je pomahal. Bor je navdušeno dvignil roko.

V tistem trenutku je mimo prineslo starega znanca izpred nekaj dni - grajskega plezalca s čelado. Tokrat mu je glavo pokrivala navadna čepica s ščitnikom. Ob boku mu je visel zvitek vrvi. Presenečeno se je ustavil ob Boru.

»Hej, tamal!« ga je pozdravil.

Bor ga je nejevoljno pogledal.

»Uničuješ kolo? ... Potrebuješ mogoče pomoč?« se je ponudil mladenič.

Bor se je ozrl proti vitezmu in se skrivnostno nasmehnil.

»Sončarica, kaj?« je spet pripomnil mladenič in zmajal z glavo. »Daj, ti bom odvil ventilčke, pumpal boš pa sam. Velja?«

»Ne, hvala!« je odkimal Bor. »Nisem invalid.«

»Pa še boš, preden boš tole kolo popravil.«

Bor je s prstom pokazal na plezalne vrvi, ki so visele mladcu za pasom: »Kar obesit se pojdi, bom že sam!«

Mladenič si je popravil kapo in užaljeno zapihal: »Pa nič. Me prav zanima, kako boš prišel dol, važič ...«

Bor je počakal, da je domišljavec izginil za naslednjim ovinkom. Potem je vznemirjeno pogledal viteza, ki se je nenadoma znašel ob njem.

»Vitezi vseh dežel, združite moči in prekrižajte meč nekomu drugemu!« je rekel vitez in se priklonil do tal.

Bor je nemo bolščal v viteza, ki se je nerodno spustil na kolena in poprijel za ventilček. Zračnica je bila v trenutku napeta kot trebuh po dobrem kosilu.

»Ampak, ampak ...« je stokal Bor in s prstom kazal na kolo. To je bilo pa že preveč! Gašper Langobard, ki ga prikličesh z mislijo. Zračnica, napolnjena brez tlačilke. Vitez,

ki ga prijazno spremlja na vrh. Mislil je, da bo omedlel. Ampak omedlevica seveda ni prišla v poštev. Preveč bi zamudil.

Pohitel je za vitezom, ki je dober decimeter nad stezo plaval proti gradu. Bor si je pomel oči. Vitez se tal ni dotikal niti s petami. Fant, ta pa je bila bosa! K sreči ni nihče nič opazil. Sicer bi ju prav gotovo zaprli. Oba.

Vitez ga je odvedel naravnost v kapelico, ki jo je pred nekaj dnevi obiskal s sošolci.

»Bil sem že tukaj,« se je pohvalil Bor in se oziral po notranjosti.

»Vem,« je prikimal vitez, »videl sem te. Hotel si postati vitez, zato sem tu.« Izvlekel je meč, da je glasno zažvenketalo. Bor je izbuljil oči. Aha, zdaj ga bo zabodel in ga spremenil v duha, da bo lahko tako kot on za zmeraj strašil po prostranih dvoranih gradu. Krasen zaključek otroštva!

Vitez mu je položil konico meča najprej na desno ramo, zatem še na levo. Bor je od strahu zaprl oči.

»In nominis Galahadibus, Gawainibus, Lancelotibus in Percevalibus sublatio tui in ordo VITESUS ROSUS ...« je potihem žebrial vitez in ga trkal po ramenih.

Bor je naglo odprl oči in se potipal po prsih. Še vedno stoji, vitez mu ni prebodel srca. Mogoče je samo zgrešil. Padec forme in podobno.

»Kaj vse to pomeni?« je razburjeno vprašal.

»V imenu prijateljev sem te sprejel v red Rožnatih vitezov,« je slovesno izjavil vitez in pospravil meč nazaj v nožnico.

Bor se je uprl: »Misliš tako, kot med pink panterje? Hvala, ampak to je samo za punce!«

Vitez je položil orokavičeni prst na odprtino v čeladi in rekel: »Pssst, lahko bi te slišal Parsifal. Slabe volje je, odkar je izgubil kelih ...«

»Res?« Boru je oživel glas. »Kaj pa je bilo notri?«

»Grev!« ga je povabil vitez in skrivnostno pomignil z roko.

In sta šla. Zdelo se je, da je cesta, ki vodi z gradu, preprosto preozka za vse norčije, ki sta jih uganjala spotoma.

Najprej je skušal kolo voziti vitez. Boru bi skoraj ušlo v hlače od smeha, ko je s pogledom sledil kolesu, ki je izginilo v obcestnem grmovju. Medtem ko je viteza reševal iz težkega položaja, mu je po nerodnosti slekel rokavico in oba z vitezom sta za hip boljčala v prazen rokav. Res, pod oklepom ni bilo ničesar.

»Ampak en oklep še ne naredi viteza, kajne? « je ugovarjal Bor, ko mu je na prazen nič natikal pleteno rokavico s kovinsko ploščo na hrbtni strani. Vitez se je zakrohotal in se znova spravil na kolo. Bor je sedel na prtljažnik in spustila sta se po vijugavi cesti. Vitez je molil noge visoko v zrak in ko jima je nasproti pripeljal avtomobil, sta elegantno zavila v grmovje, ki ga je kmalu pričelo čudežno stresati od smeha.

Nekako jima je uspelo poravnati zvito krmilo. Tokrat je vozil Bor, vitez se mu je pridružil na prtljažniku. A ni šlo brez zapletov. Vitez je že pred prvim ovinkom zgrmel na tla.

Nazadnje sta se složno dogovorila, da bosta vsak s svoje strani poprijela za kolo in pot nadaljevala peš.

Tako je nanoslo, da se je Bor vrnil domov šele ob prvem mraku. Tiho je odklenil vrata in smuknil v hodnik. V sobi je gorela luč. Oče in mama sta se pripravila. Oče je zvenel podobno kot takrat, kadar se je na cesti kdo vrinil pred njegov avtomobil, mama pa, kot da se je loteva eden izmed slavnih glavobolov.

»Ti si kriv, da se Bor potika naokrog kot kakšen izgubljen kuža!« je tarnala mama.
»Manj bi se ukvarjal z delom in več s svojim sinom!«

»Res?« je vzkipeel oče. »Zanimivo, da je vedno moj, kadar kaj ušpiči, in tvoj, kadar ... Čakaj, kaj pa tako grozno smrdi?«

»Hrček!« je jezno zavpila mama. »Ampak, to je bila seveda tvoja ideja. Jaz sem lepo predlagala kanarčka ...«

»Dobro veš, da ne maram ptičev!« je zarohnel oče.

In tako naprej. In tako naprej.

Bor se je odkašljal.

Oče in mama sta obmolknila.

Bor je pogoltnil cmok in vstopil v sobo. Zdaj se bo začelo zasliševanje!

»Nikar naju ne izdaj,« je tik ob njegovem ušesu šepnil vitez.

Bor je prestrašeno skočil: »Kaj delaš tukaj?«

Oče je razširil oči in rekel: »Prosim?«

»Prosim?« je ponovil Bor.

»Prosim!« je zaklical vitez.

Oče je jezno nagrbančil čelo: »Briješ norce iz mene, sin?« Bor je nemo odkimal.

»Kje si bil?« je nadaljeval oče. »Kosilo je mrzlo. Hrček smrdi. Mama je penasta. Naj nadaljujem?«

»Ti si penast!« je mama rekla očetu in se obrnila k sinu: »Povej, kje si bil? Nacku sem morala spet sama menjati vodo in papir!«

Bor je užaljeno zavpil: »Saj sta vidva hotela hrčka! Zdaj ga pa kar imejta! Jaz sem hotel psa. Ti si bila proti, ker psi smrdijo. Ko sem hotel mačko, sta bila oba proti, ker je oči alergičen na mačje dlake. Ti si hotela kanarčka, oči pa hrčka ...« Nenadoma so mu solze zalile oči, tako zelo se je zasmilil samemu sebi. »Nacko sploh ni moj, ampak vajin! Sama sta ga izbrala, mene ni nihče vprašal, kaj hočem...«

Mama in oče sta nemo buljila vanj.

»Bravo, megatroničen si bil!« je zaploskal vitez.

»Ampak vitezi vendar ne rečejo megatroničen ...« ga je nataktnjeno popravil Bor.

»Kdo pa govori o vitezih?« se je začudil oče. »Mislil sem, da se pogovarjamo o hrčkih ...«

»Kako pa ti veš, kako govorijo vitezi!« je mama oponesla očetu.

Vitez se je veselo hahljal in iz nožnice izvlekel meč. Očeta je narahlo pod rezal v ramo. Oče je poskočil in se popraskal. Potem ga je vitez dregnil v bok. Oče je poskočil, kot bi ga napadle ose. Bor se je muzal, mama pa je presenečeno strmela v očeta, ki je nenadoma začel poskakovati, plesati twist in mahati z rokami po zraku. Njegovo plesno točko je ustavila z ogorčenim vzklikom: »Pa kaj ti je spet? Ti in tvoji živci!«

»Če me pa nekaj pika ...« je stokal oče in mlatil z rokami.

Vitez se je obrnil k Boru in mu pomežiknil. Mama je vzdihnila in odkorakala naravnost v kuhinjo. Med vrati je zamrmrala, da gre raje pomivat posodo, kot pa da bi morala še naprej spremljati družinske plesne vaje.

Očetu je bilo zelo nerodno.

»Se greva Človek, ne jezi se?« je vprašal.

Bor se je skrivnostno nasmehnil. Njegov prijatelj vitez je poskrbel, da sta oče in mama čisto pozabila na hudo uro.

»Oči, saj nisem dojenček ...« ga je zavrnil.

»Gremo streljat jerebice,« je predlagal vitez.

Bor je zmajal z glavo: »Ne moremo, divji lov je prepovedan ...«

Oče je začudeno strmel vanj: »Oprosti, sva še na istem planetu? O čem pa govoriš? Kakšen divji lov? Saj sem predlagal samo Človek, ne jezi se ...«

»Kakšen dolgčas!« je potožil vitez. »Bor, dajva, prirediva turnir!«

»Bor,« se je spomnil oče, »si že slišal vic, kako kuram operirajo možgane?«

Bor je navdušeno zaploskal vitezovemu predlogu: »Ja, super! In kje bova dobila konje?«

Oče je razočarano zlezel vase: »Zakaj mi pa nisi povedal, da ta vic že poznaš? ... Lahko pa greva žogo brcat, če hočeš!«

Vitez je z rokavico zamahnil proti očetu: »Za konja bova pa kar njega uporabila!«

»Kje pa, prepočaaasen ...« je rekel Bor.

Oče se je užaljeno namrdnil: »Ampak, v nedeljo si me prosil, če greva nogomet...«

Vitez ga je osorno nahrulil z Borovim glasom: »To je bilo v nedeljo, danes pa je sredo!«

Boru je skoraj odpovedalo srce. Vitez je, meni nič, tebi nič, prevzel njegov glas in ga potlačil v godijo. Zgroženo je buljil v viteza, oče, ki so mu od hudega pordela ušesa, pa vanj.

»Oči, oprosti, to nisem bil jaz, res ne ...« se je začel na vse kriplje opravičevati.

Oče je prizadeto vstal.

»Vem,« je rekel užaljeno, »tvoj drugi jaz je bil, kajne?«

Boru se sicer niti sanjalo ni, kaj pomenijo očetove besede, ampak nekako si ga ni drznil vprašati.

In ko ju je mama poklicala k večerji, sta molče posedla okrog mize. Je že tako, da škoda storjena, ne popravi se nobena.

Petič

ali o vitezih in viteških nadlogah

Oče in Bor sta spregovorila šele naslednje popoldne.

»Pridi, na trening te peljem,« je mrko rekel oče.

»Ljubček, ti pogrejem špagete?« mu je zaklicala mama iz kuhinje. Še preden je odprl usta, se je vmešal Čudni vitez.

»Fuj, kar Nacku jih daj!« je zavpil z njegovim glasom.

»Bor! Kako pa govoriš z mamo?« mu je preteče požugal oče.

Boru je postalo tesno pri srcu. Kar pomanjšal se je za kakšna dva centimetra. S kotičkom očesa je skrbno sledil očetovim korakom. Vedel je, da ni daleč od zaušnice.

»Hvala, mami, si bom potem naredil sendvič!« je skušal popraviti škodo in si jel hitro za zavezovati vezalke. Oče si je oblačil jopič in zraven škrtal z zobmi, kot bi žvečil črepinje. Vitez se je naslanjal na mamino dragoceno vazo, da je stala poševno kot stolp v Pisi in se od smeha tolkel po pločevinastih kolenih.

»Pa kaj se ti je čisto utrgalo?« je šepetal Bor. »Kaj mi delaš? Mislil sem, da si moj prijatelj ...«

Oče ga je ostro premeril s pogledom. Zato si je torbo rajši zadegal na ramo in molče počakal pri vratih. Končno je bil tudi oče nared in brez besed sta se spustila po

stopnicah.

Čudni vitez je veselo štorkljal za njima in metal neslane opazke. Bor ga je sicer nekajkrat poskušal utišati, a brez uspeha. Oče je od jeze postajal bel kot jogurt.

Vitez je svoj oklep s težavo stlačil v avtomobil. Škrtalo in šklepetalo je, kot bi ga buldožer predelal v konzervo. Bor je imel oči na pecljih. Ampak nazadnje je vitezu le uspelo vse svoje dele razstaviti na zadnjem sedežu.

K sreči pa si je tudi oče dal toliko opraviti s svojo najljubšo igračo na štirih kolesih, da še opazil ni, kolikokrat so se pravzaprav zaprla zadnja vrata.

»Vau, kakšna kočija!« je razburjeno vzkliknil vitez, ko si je uspel namestiti oklep na prsih. »V mojih časih bi bila vredna kakšnih deset mošnjičkov ...«

»Ta kočija ima, takole, kakšnih petdeset konj ...« ga je važno podučil Bor.

Oče se je strašno razveselil sinove nenadne preobrazbe.

»Sine, tale naša jih ima v resnici šestdeset!« je ponosno oznanil.

Vitez se je nestrpno oziral okrog sebe: »Ja, kje pa so?«

»V motorju,« je odvrnil Bor.

»Res je,« se je strinjal oče. »Bor, razmišljal sem, da bi vzal nov model. Staro za novo.«

»Kaj pravi mami?«

Oče je skomignil z rameni: »Nič, ker ji še nisem povedal. Najprej sem hotel govoriti s tabo. Kaj misliš?«

Bor je srečal očetov pogled v vzratnem ogledalu.

»Te res zanima?« je nejeverno izdaval. Oče mu je velikokrat ukazoval ali pa ga gnjavil, ampak še nikoli se ni POGOVARJAL z njim.

Vitez je spuščal čudne glasove, kot bi mu šlo na bruhanje.

»Kaj praviš?« se je oglasil oče.

Bor je bliskovito stegnil roko in vitezu odprtino v čeladi prekril z dlanjo. Zdaj res ni nameraval po nepotrebem tvegati.

»Super, oči!« je vzkliknil in v očeh so se mu svetile iskrice. »Ampak kupi limuzino! Tako s petimi vrati! Pa tisto okno naj vgradijo na strehi. Tisto je mega! ... Saj veš, takšno, kot ga ima Petrov foter ... hočem reči ... oči ...«

Vitez je nejevoljno zarožljajal s komolčniki.

»Hočeš, da te izključim iz Rožnatega reda?« je užaljeno zavreščal.

»Hočeš ti, da te izključim iz sedanjosti?« mu je nesramno šepetaje vrnil Bor.

Vitez se je v naslednji tisočinki sekunde razblinil v nič.

Oče je medtem avto zapeljal na parkirni prostor pred igriščem. Obrnil se je in poškilil skozi režo med sedežema.

»Ne bom te nadziral. Raje pridem pote, mami pa bova rekla, da sem ti ves čas visel za vratom. Velja?«

Bor je prikimal in si oprtal torbo: »Prav.«

Ravno se je kobacal iz avta, ko ga je oče še enkrat tiho pozval: »Sine ... daj jim vetra!«

Bor je prikimal in mu pomahal. Oče je kratko zahupal in se odpeljal, Bor pa je samozavestno odhlačal proti igrišču. Kar še ni, še bo! Oče nedvomno kaže napredek. Še malo, pa ga bo hodil bodrit na treninge.

Kot bi mu očetova spodbuda dala krila, se je ta dan še posebej potrudil. Trenerjeva pohvala mu je dobro dela. In tudi s soigralci se je dobro ujel. Prestrezal je žoge in tekel kot za stavo. Celo Iztok, ki ni nikoli našel dobre besede niti za travo pod svojimi podplati, mu je čestital k dobrim podajam. Bor se je prvič počutil kot del moštva.

Potem pa se je med njimi pojavil vitez in vse pokvaril.

Bor, ki je pravkar odvrigel kij in se pognal za žogo, je prepadeno obstal, ko ga je videl, kako stoji sredi igrišča.

»Kaj delaš tukaj?« je zašepetal in se negotovo ozrl po soigralcih.

Vitez je s škornjem leno kopal po zemlji.

»Živiiiiim,« je zategnil, kot bi iz ust vlekel žvečilko.

»Ampak, saj te nisem klical!!!«

Vitez je zarožljajal z oklepom.

»Vem,« je naveličano vzdihnil, »živim tudi, ko me ne ... Razen tega pa mi je samemu dolgčas ... Tukaj pa vidim toooliko prijateljev ...«

»Da si tudi v sanjah ne bi drznil ...« mu je zagrozil Bor in preteče dvignil prst. Pozabil je, da se za ves preostali svet pogovarja sam s seboj in da takim ljudem navadno preverjajo kolesca v glavi.

»Daj, Bor, zakaj spet spiš?!« mu je zaklical Žiga.

»Daj, Bor, zmigaj svojo leno viteško zadnjo plat!« se mu je posmehoval Čudni vitez in zaplesal po prstih kot baletka.

»Novak, očitno te ne bi smel pohvaliti!« je zarobantil trener in zabrlizgal na piščalko.

»Si zdaj zadovoljen?« je Bor siknil proti nevidnemu vsiljivcu. »Zdaj bodo mislili, da sem štorast IN usekan!«

»Bor!!!« je vreščal Žiga. »Daj že!«

»Pusti ga!« se je posmehoval Matjaž. »Vidiš, da je zaljubljen ...Pravkar osvaja ... žogico ... hahaha ...«

Boru so solze zalile oči. Nikoli ga ne bodo sprejeli medse! Ne tako zares. Zanje bo vedno navaden Bor štor! Čepel je sredi igrišča in si želel, da bi oče kar najhitreje prišel ponj. Potem bi bilo vse to daleč za njim.

»Kaj ne vidiš, da so cepci?« mu je prigovarjal vitez. »Jaz sem tvoj najboljši prijatelj!«

Bor je užaljeno odkorakal z igrišča. Trener je zaskrbljeno gledal za njim.

»Daj no,« se mu je dobrikal vitez, tesno za petami, »jaz te ne bom nikoli pustil na cedilu ... Pridi, greva na grad!«

Bor je odkimal: »Ne, očeta moram počakati ...«

»Prav,« je zdolgočaseno vzdihnil vitez, »če hočeš vse življenje ubogati druge, tudi prav...«

Oče je z zadnjim kolesom pravkar zapeljal na robnik in Boru pobilnil z dolgimi lučmi. Vitez je veselo zajuckal in odročljjal proti avtu. Bor je s sklonjeno glavo capljjal za njim. Tokrat mu je polom na igrišču resnično segel globoko v srce. Prvič je pomislil, da bi bilo brez Gašperja Langobarda nemara drugače. Boljše!

»Gotovo si utrujen ...« se je oglasil oče, ko je sin čez viteški oklep lomastil na zadnji sedež. Utrujeno je prikimal in odrinil prazno vitezovo rokavico.

»Pojdi proč!« je revsnil. »Nazadnje bo še oči posumil ...«

Vitez se je lopnil po zarjavelem železju: »Kaj, hihhi? Da za njegovim hrbtom sedi vitez?«

Bor je ogorčeno zmajal z glavo. Čudni vitez je cvilil od smeha. Slišati je bilo, kot bi miške prepevale operno arijo. Brcal je z nogami in se držal za trebuh, oziroma za tisto, kar je prekrival rjasti naprsnik. Bora je nazadnje posilil hehet. Saj je bilo vse skupaj res smešno. Očetov avto, v njem pa srednjeveški vitez, s kolena malone pod čelado.

»O, mila moja leva, srca presvetla deva ...« je začel prepevati Čudni vitez.

Bor se je zahihital: »Kaj je to? Molitvica?«

»Tako sem vsak večer pozdravil izvoljenko mojega srca in ženo mojega prijatelja ...« je pojasnil vitez.

»Kaj?« so Boru izstopile oči. »Kar dve puncii naenkrat si imel?«

Oče je od razburjenja skoraj zapeljal v avtobus mestnega prometa.

»Kakšne pa flancaš?« je vzkipel. »Jaz nikoli nisem imel dveh ... Veš kaj, Bor, pogovoriti se morava ... Tako ne gre več naprej! Hudo mi je, ko vidim ...«

Bor je odrinil viteza:

»Šibaj!« je tiho siknil. »Z očijem bova imela družinsko debato!«

»Me poslušáš?« je vprašal oče.

»Saj tudi jaz spadam v družino!« je ugovarjal vitez in izpod zadnjice potegnii nožnico z mečem. »A, tukaj si? Jaz pa gledam, kaj me tako žuli ...«

»Prosim, izgini!« je šepetal Bor. »Očija mi je žal, ne razumeš?«

»Dobro,« je pristal Čudni vitez. »Ampak, ne pozabi, kaj je rekel Mali princ! Za vedno si odgovoren za tisto, kar si udomačil. Odgovoren si zame!«

»Pa saj te nisem udomačil!« je vzrojil Bor. »Pojdi že!«

Vitez je odkimal: »Ne, zvlekel si me iz mojega časa, zdaj ne morem več nazaj. Razen če do kažeš svoje viteštvo. Naredi nekaj za dol past. Da bo tvojega očeta pobralo od groze ...«

»A se te bom potem za zmeraj iznebil?« je glasno zastokal Bor in s pogledom ošinil očeta pred seboj, ki je zapeljal v garažo in prizadeto strmел predse.

»Oči ...« je skušal pojasniti Bor, »to sem vprašal viteza ...« Potem se je zavedel, kako trapasto zveni njegovo pojasnilo in utihnil.

»Če ne boš poskusil, ne boš nikoli izvedel, kajne?« se je vmešal Čudni vitez in zmagoslavno izstopil.

Šestič

ali o dečku pred najtežjo preizkušnjo

Bor je prislonil uho k steni in napeto prisluškoval pogovoru med mamo in očetom, ki sta se v spalnici spravljala k počitku. Čudni vitez je sedel na njegovi pisalni mizi in ga silil k najstrašnejšemu dejanju pod soncem.

»Ampak, tega ne morem!« se je upiral Bor. »Ne maram te! Izgini nazaj na svoj grb ... ali ... ali pa ti snamem oklep in ga odpeljem na odpad! «

Na njegovo veliko grozo viteza ni bilo moč več odgnati. Sredi njegovih šolskih zvezkov je veselo bingljalo s tistimi svojimi cevmi, ki so še najbolj spominjale na hišne žlebove, in se zraven hahljal, kot to zmorejo samo najhujši sovražniki.

Medtem je oče glasno ugovarjal maminemu predlogu: piknik z ribolovom. Mama je opravičevala Borovo vedenje s kupom pametnih razlogov.

»Pod pritiskom je ...« je razlagala očetu.

Bor je tiščal uho k mrzlemu ometu, da mu med zasedanjem družinskega sodišča ne bi ušel kakšen delček mamine obrambe. »Sekirajo jih v šoli, nakar jih davimo še mi

doma, nič čudnega, da nam skačejo po hiši majhne, nemogoče pošasti ...«

Pošasti??? Res, mama! To je pa že od sile!

Oče je naveličano momljal: »... sprašujemo ... pošasti ... še sami ... šli ... ribarit ...«

Vitez je premaknil svojo skledo, v kateri je pred davnimi časi skrival medenico in zadnjo plat. Zarožljalo je, kot bi brcnil v varnostno verigo na pomolu.

»Daj mir!« je zasikal Bor. »Nič ne slišim!«

V spalnici je zaškripala postelja. Aha, nekdo je vstal ali legel, je zaključil in si z dlanjo prekril drugo uho, da bi bolje slišal.

»Mislim, da sem v službi pozabil dokumente ...« je naenkrat zaslišal očeta in odpiranje vrat. Čeravno je veljal za pravega malega kenguruja in sta mu do postelje manjkala le dva skoka, ga je oče ujel ravno sredi kupa ponošenih oblačil, ki so mu služila za odskočno desko.

»Kaj pa ti?« je pomolil glavo v sobo. »Še nisi v postelji? Drugič ti bom postavil kažipot do nje.«

»Telovadim pred spanjem,« se je domislil Bor in odročil roke. »Ena, dve, raznožka, poskok!«

Oče je odsotno prikimal: »Zdrav duh v zdravem kolesu ... Denarnico iščem ...«

»Telesu ...« ga je popravil Bor.

»Prav imaš!« je očetu oživel glas. »Mogoče sem jo pustil v suknjiču ...«

Čez pet sekund se je zmagoslavno vrnil z debelo listnico.

»Hvala bogu ... Jutri gremo k Savi. Pripravi si palico in črve ...«

Bor je prikimal in z roko zadrževal Čudnega viteza, ki se mu je tisti trenutek zahotelo spodnesti očetovo desno nogo.

»Mogoče bom letos ujel še ta desnega ...« je zadovoljno zaključil oče in se napotil proti spalnici.

»Prosim?« je vljudno vprašal Bor, medtem ko je viteza z vso silo odrinil v mizo. Votlo je zaropotalo.

»Kaj pa je bilo to?« se je ustavil oče. »Kot bi se prevrnil koš za smeti ...«

»Eh, verjetno je bila mačka na dvorišču ...« je sopihal Bor in se usedel na viteza.

»Seveda,« se je zasmel oče, »prejle pa sem ti govoril o tistem levem škornju, ki sem ga lani ujel na trnek, a si pozabil?«

»Ne, ne, nisem pozabil, samo zaspan sem, oči,« se je nedolžno smehljal Bor in narejeno zazehal.

»Prav, kar v posteljo zlezi,« je nasedel očka in oddrsal v spalnico.

Bor in Čudni vitez sta ostala spet sama.

Bor je izza omare potegnil ribiško palico in jo brezvoljno vrgel na posteljo. Iz predala je vzel škatlo z vabami in jih nastavil na pisalno mizo. Ko bi se vsaj vitez nažrl muh in črvov in bi ga zvilo v želodcu in bi poginil! Težava je bila v temi da je vitezov želodec že davno razpadel.

»Kaj pa je to?« je vitez pokazal na ribiško palico. »Korobač?«

»Kaj je to korobač?« se je namrščil Bor. »Ma, saj me ne briga! Pojdi proč in me pusti pri miru!«

Vitez je stresel s čelado: »Hotel si me. Zdaj pa me lepo neguj in zalivaj. Takšna so pravila.«

»Saj te bom!« je Bor jezno stisnil pesti. »Zalival te bom, da boš čisto zarjavel!«

Vitez je brezbrizno skomignil z oklepom: »Velja. Toda, najprej dana obljuba! Tako kot sva se dogovorila. En sam dokaz tvojega poguma, pa pojdem nadlegovat nekoga drugega. Konec koncev si ti kriv, da ne morem več v svoj čas!«

»Ampak zakaj ne?« je trmaril Bor. »Samo v grb skočiš, pa bo! Ne razumem, zakaj moraš vedno toliko komplicirati ...«

»Ne morem v grb,« je naveličano pojasnil vitez, »ker je nekdo iz časa pred mojim časom zasedel moj prostor. Gremo, dokaz hočem!«

»Izgini!« je zavreščal Bor. »Očija bom poklical, pa te ne bo v nobenem času več, slišiš?!«

Ko je to rekel, so mu po licu spolzele solze. Potem ga je po-stalo neznansko sram pred vitezom, ki ga je vendar povišal v Rožnati red. Vitezi vendar ne jočejo! Lahko jim zarjavi oklep. In kako naj mokra lica razloži mami in očetu, ki sta čez deset sekund bleda kot stena planila v sobo?

»Ljubček, so bile hude sanje?« je skušala mama potolažiti sebe.

Bor je obraz skrival v dlaneh.

»Čudni vitez je tukaj.«

»Kdo?« je vprašal oče.

»Kje?« je vprašala mama.

Vitez je sede na omari umiral od smeha.

Bor je pogledal najprej mamo, za njo pa še očeta. Obupano se je vrgel na posteljo. Saj nikoli ne bi razumela.

»Sama se pogovorita ...« je zatarnal oče, »jaz sem tako utrujen ...«

Odcapljal je v spalnico.

»Bi raje spal pri nama?« je šepnila mama in ga pokrila z odejo. Bor je molčal in obraz skrival v blazini.

»Prav,« je nežno rekla mama in ga pobožala po glavi, »luč v predsobi bom pustila prižgano, pa najina vrata bodo priprta. Kar pokliči naju. Morda te bom celo slišala sredi vsega tistega očetovega smrčanja ... «

Mama je odšla in ga pustila samega. No, ne čisto samega. Vitez je spretno skočil z omare in se ustopil pred njim.

»Kaj je zdaj?« je domišljavo zaklical. »Misliš vso noč šklepetati z zobmi ali se boš končno lotil dela?«

Da ima noč svojo moč, se je Bor prepričal že po dobri uri bedenja in buljenja v temo. Soba je bila zaradi medle luči na hodniku videti, kot bi jo gledal skozi modro bombažno cunjo. Vse pošasti so se priplazile iz omar in vsi strahovi so vstali iz temnih kotov. Nevidne prikazni so pokljale v lesu in lomastile po maminih ploščicah v kopalnicah. Vse je slišal. Tudi svoje srce, ki se je večkrat ustavilo od strahu, preden mu je skočilo v glavo in razbijalo po ušesih.

Vitez je sedel na tleh in radovedno brskal po njegovih šolskih rečeh. Tu in tam se mu je iz oklepa izvil vzdih presenečenja. Gladka vrečica, ki jo odpreš z enim samim potegom, v njej pa bela mehka ploščica in lepo zložena tanka raznobarna peresa, ki so samo videti kot peresa. Hm, mogoče bi se z njimi dalo celo koga zabosti. Čarovnija. Razkošje, večje od kraljeve zakladnice! Fuj, kaj pa je to? Videti je kot star jabolčni ogrizek. Kdove, čemu služi ...

Bora je stiskalo v prsih. Kaj naj stori? Če očetu izmakne denarnico, ga bo dal iz kože. Če ne, ga bodo zaradi viteza zaprli v norišnico. Mama ga že čudno gleda. In zadnjič sta z očetom staknila glavi in zarotniško šušljala o nekem »gnezdubrezrodovnika«. Ko se jima je pridružil, sta v hipu utihnila.

Nič, opraviti bo treba. Pomislil je na vse viteze, ki so se ponoči neslišno plazili po gradovih in morili po ukazu kralja. No, njemu je treba samo suniti očetovo listnico iz sobe. Kaj pa je to takega?

Po prstih se je odtihotapil na hodnik. Vitez je radovedno priropotal za njim. Tako veličastne polomije ni nameraval zamuditi za nič na svetu.

Bor je izza vrat poškilil v notranjost sobe, kjer sta mirno spala oče in mama. Oče je prav narahlo smrčal, mama pa je ležala povsem na robu postelje, zavita v rjuho, kot hrenovka v testu.

Na polici, kjer je mama hranila kozmetiko in šatuljo z nakitom, je ležala očetova listnica. Prav nesramno vabljava je bila, kar silila je vanj, kot bi se že naveličala očetovega žepa. Bor je previdno zakoračil na parket. Toda, glej ga, zlomka! Parket je škripal in cvilil kot miš v pasti, tega pa ni bilo v vitezovem slavnem načrtu. Kaj zdaj?

Vitez ga je potisnil v sobo. Boru je spodrsnilo in po parketu je zalomastil kot povodni konj. A po nekem čudnem naključju sta oče in mama še naprej drnjohala kot dojenčka. Čudno. Lahko bi prisegel, da mami iz ušes molijo čepki iz vate.

»Da nimaš spet ti prstov vmes?« je komaj slišno šepnil vitez in mu požugal. Čudni vitez je za njegovim hrbtom dolgočasno zehal in si ogledoval rokavice.

Bor je pogoltnil nekakšno vrečko, polno tesnobe, ki mu je nabreknila v grlu, in stopil k polici. Tokrat res ni bil nič kriv. Očetova denarnica mu je kar sama skočila v dlan.

»Hočeš, da te oče zasači na mestu zločina?« mu je vitez popljuval uho in pomignil proti postelji, kjer je oče v spanju opletal z rokami. Mama se je odkotalila iz platnenega gnezda in očetu vrgla noge čez trebuh. Oče je zaječal in se začel premetavati kot riba na suhem.

Bor je od strahu zamižal in jo ucvrl iz sobe. Očetova denarnica ga je pekla kot ogenj. V svoji sobi jo je potisnil pod blazino, legel v posteljo in se pokrnil čez glavo. Pod odejo je tiho zaihtel. Vitez je počel z njim, kar je hotel. In prav nihče na tem svetu mu ni mogel pomagati.

Sedmič

ali o viku in kriku ob Savi in še o čem

Oče je vzel svoj načrt s savskim piknikom čisto zares. Že v ranem svitu je družinico dvignil iz postelje in ji sredi komaj vstalega jutra naslikal sonce, ptičke, travnike, zelene kakor trava, in travo, zeleno kakor travniki. Beli ploščati kamni na obrežju reke so komaj čakali njihove podplate in ribe so, po njegovih besedah, od silne želje po trnku kar omedlevale.

Tako je mami glava že ob šestih zjutraj padla v lonec kave in njeni medli ugovori, da ima vsaj v soboto pravico do počitka, so končali v kavni usedli ni. Bor, ki je vso noč grel očetovo listnico, pa je zaradi slabe vesti itak spominjal na pravkar posvojeno siroto, ne pa na bodočega ribiča. Nase je navlekel ribiški telovnik in s težkim srcem shranil očetovo denarnico v enega izmed množice žepov.

Ob sedmih so v avto znosili palice in trnke in košaro z dobrotami in nazadnje še napol spečo mamo, ki je sprva odtavala k sosedovemu avtomobilu gledat, če je oče že odklenil prtljažnik, da leže vanj in si malce odpočije.

Boru se je na zadnjem sedežu v zadnjem trenutku pridružil še zadnji družinski član.

»Spet ti,« je zagodrnjal Bor, ko mu je kup zarjavelega železa zlezel v naročje.

»Predstavljaš si, da si nenadoma dobil velikega bratca,« mu je svetoval Čudni vitez in se skobacal na mehke vzmetnice.

»Ampak rekel si, da boš spokal drugam, če dobim denarnico ...« je renčal Bor, ki se je komaj zadrževal, da ga ni ugriznil v rokavico.

Vitez je ogorčeno odkimal: »Kje pa! Še en preizkus te čaka ... Kar poslušaj!« je velel in se primaknil k Borovemu ušesu. »... pšpšpš ... špšpšp ...« je bilo slišati skozi reže njegove čelade.

Bor je prebledel in ga zaprepadeno pogledal: »Toda, potem ne bomo mogli domov ... in oči me bo zadavil ...«

Vitez je prikimal in se zadovoljno smehljaj pod svojim nagobčnikom.

»Ne bom!« ga je zavrnil Bor. »A-a, ne moreš me prisiliti, mirno se lahko daš še enkrat prebosti s sulico, če hočeš, mene pa pusti pri miru ... Misli si, da so me požrli morski psi!«

»A so morski nevarnejši od kopenskih?« je zanimalo viteza, ki je pod oklepom iskal dokolenke.

»Ni te!« je zapihal Bor in se obrnil proč. »Ti si samo slika iz knjige o Malem princu...«

»Prav,« se je leno pretegnil vitez, »bom pa pritisnil na plin. Neviden sem, se spomniš? Kot v filmu. A si predstavljaš, kako bo tvoj oči pogledal, ko bo kočijo vzel hudič ...?«

Bor je zaskrbljeno pogledal očeta, ki je živčno iskal listnico.

»Te smem spomniti na kup stvari, ki si jih že založil in izgubil?« mu je mama prijazno priskočila na pomoč.

Oče jo je zelo zelo mrko pogledal.

In mama je tiho rekla: »Prav imaš. Raje ne.«

Čudni vitez je odprl okno in navdušeno vzklikal ob navalu svežega zraka.

»Ne odpiraj okna,« je oče rekel mami, »spet me bo bolela glava!«

Mama ga je začudeno pogledala, potem pa se zahihitala: »Čudno, sem mislila, da te že boli.«

»Ne razumem, kam je izginila ta presneta denarnica,« je sam pri sebi modroval oče. »Saj sem jo samo v sobi odložil, nisem je poslal na severni tečaj.« Pogledal je v vzvratno ogledalo in se srečal z Borovimi preplašenimi očmi. »Bor, si mogoče kje videl mojo denarnico?«

»Eeee, kkkaj?« je zajecjljal Bor.

Oče se je nataknjeno obrnil k mami: »Zdi se mi, da si svojemu sinu spet pozabila zamenjati trak ...« V obraz je postajal rdeč kot Borova mikica, zato je mama, ki je

imela pripravljeno celo shrambo ugovorov, zobe raje zasadila v sendvič s piščančjim mesom in ubogega mrtvega piščanca še enkrat umorila.

Pred poldnevom so se končno utaborili nekje na obrežju Save Bohinjke. Oče se je naveličal samega sebe, avto pustil kar na lesenem mostu in jezno odkorakal v gozdič, ki je vodil do obrežja. Ko se je prebil na plano, je najprej sedel v travo in se lotil klopov. Ribe so prišle na vrsto šele, ko je noge do gležnjev namočil v ledeno mrzlo vodo, ki se je kristalno čista valila čez gladke kamne.

Da je lepo, se je strinjal tudi Čudni vitez, ki se je potil pod svojim železnim oklepom. Skakal je okrog mame, ki je iz avta vlekla zložljive stole in mizico. Ko je nanjo odložila veliko košaro s priboljški, je skoraj omedlel od lakote. Jedel ni že celih štiristo let. Dobesedno.

Oče je pripravljaj vabo za svoj veliki ulov. Razkoračil se je na dveh zlizanih, ploščatih kamnih in vrgel trnek v vodo. Mami je domišljavo zaklical, naj pripravi ponev za največjo postrv v deželi.

Bor je zlovoljno brodil po mrzli vodi in upal, da mu bodo od mraza odmrta stopala. Ob njem se je namreč spet vkopal vitez in ga dregal pod rebra, naj se že loti dela.

»Mama, prijemlje!« je nenadoma zarjul oče in začel navijati vrvico. Mama je vstala in si z dlanjo zastrla pogled. Bor je pričakujoče spremljal očetov boj z največjo postrvjo v deželi. Cel o vitez je nehal šklopotati z udi.

Na kamne je priletel star razpadajoč škrapet, s katerega je v potokih tekla voda. Očetu se je podaljšal obraz.

»Desni. Desni škrapet ... Pa saj to ne moreš verjet',« je prepadeno zašepetal.

Mama je vsa nesrečna počepnila v travo in začela pripravljati malico. Domači sok iz brusnic si je polila po novi bluzi, namesto v klobaso je zarezala v svoj prst in potem so jo za nameček napadle še mravlje in ose. Nazadnje je izgubila ravnotežje in sedla v solato, prelito s slastno majonezo. Zatulila je kot ranjena zver.

Boru se je zasmilila. Izlet se je zasukal v polomijo. Pa še to srednjeveško strašilo mu je viselo za vratom. Komaj slišno je zamrmral: »Lulat grem ...«, pogoltnil slino in se povzpел po potki nazaj v gozdič.

»Pazi na koprive!« je zaklical oče za njim.

Koprive? Pha! Če bi oče vedel, kdo se ravnokar preteguje poleg njegove škatle z vabami, bi ga pobralo od hudega. Koprive? Mišji kašelj!

Jezno je odkorakal po potki navzgor, se prebil skozi grmičevje in podrast je gozdiča, potem pa se je ustavil na jasi, ki je vodila navkreber do lesenega mostu. Pobrskal je po žepu. Ko je otipal otroški pikado, ga je stisnilo pri srcu. Oče si ni zaslužil tega. Res ne. Okleval je. Obrnil se je proti gozdičku. Lahko bi jo podurhal v hosto, ki se je razprostirala po pobočju za njegovim hrbtom.

»Naj ti nikar ne pade na pamet! « je zaslišal vitezovo krakanje tik ob ušesu. Živčno je poskočil in padel med kosmato, drobno nakodrano rast je ob stezi. Koprive!

»Av, av ...« je javkal in si ogledoval majhne krofke, ki so mu vzhajali po koži. Tale vitez je pa že od sile! Kam ga bo pahnil prihodnjič? Pod vlak?!

Užaljeno se je skobacal na noge in iz žepa potegnil pikado. Če bi se z njim dalo prebosti oklep ... Vau, to bi bilo nekaj za v časopis! Od silnega sovraštva ga je začel boleti zob.

Jadrno jo je ucvrl k avtomobilu. Bolje bo, da opravi, preden mimo prinese kakšno zijalo ali, bog ne daj, celo očeta! Skrit za blatnik se je lotil težke naloge.

Pozneje se je po isti potki vrnil na obrežje. Pot mu je lil z obraza in noge so mu drgetale od napora. Oče ni opazil nič. Ravnodušno je sedel na kamnu in zrl v reko, mama pa je nedotaknjene jedi zlagala nazaj v košaro.

Bor je pobral svojo ribiško palico in trnek zalučal v vodo. Z nasprotnega brega je vanj strmel Čudni vitez. Po dobri stari navadi je plaval dober decimeter nad travnatimi vršički. Dvignil je palec, pokimal in se razblinil v oblak pelodov in prašnikov. Zakaj ne? Mali oproda je svojo nalogo opravil več kot zadovoljivo.

Malemu oprodi pa je bilo ob pogledu na starše tesno pri srcu. Kakšne težave jima je povzročal s svojim nevidnim prijateljem! Očetu so se lica povešala do gležnjev, mama pa je bila videti, kot bi po tednu dni prilezla na svetlo iz globoke črne jame.

Proč, grde misli! Navsezadnje viteza ni več, denarnico pa bo očetu že nekako podtaknil. Nemara v avtu. Ali pa ponoči, med spanjem. Palico je odložil na kamne in segel v žep za škatlo z vabami. Ribe bodo ponorele nad njegovim koktajlom iz muh in črvov. Ko bi vsaj očeta in mamo spravil v dobro voljo s kakšno luskinasto požrtijo!

S škatlo je iz žepa prilezla tudi očetova črna denarnica. Naredila je trojni salto in se kot krt zarila v zemljo. Sklonil se je, da bi jo pobral, še preden očeta zadene infarkt,

tedaj pa mu je iz drugega žepa padel še pikado in med kamni zdrsnil v razpoko.

Oba, mama in oče, sta nemo boljčala v denarnico, ki se je bleščala v soncu. Vitez Gašper Langobard je na drugem bregu od same sreče delal prevale.

»Je to ...« je izdaval oče in vstal.

Mama je prikimala. Zadeva je bila zaskrbljujoča. Ne, grozljiva. In zdaj bo sinu zelo težko rekla »jutri, ljubček«, kajti, oče je v obraz pomodrel kot zrel jajčevc.

»Zdaj boš rekla, da se tako vede otrok pod pritiskom???! « je končno zagrmel oče.
»Revež, ubožček, mali trpinčeni Einstein!« Obrnil se je k Boru, ki je od strahu pozabil dihati. »Tako daleč smo prišli? Ti mulc lažnivi! Tole mi boš plačal!«

»Saj sem si jo samo sposodil ...« je zajecjljal Bor in od hudega začel parati rob mikice.
»Čudni vitez je bil... Vrnil bi ti jo, samo njemu bi jo pokazal ...«

»A tako?« je užaljeno zavpil Čudni vitez z nasprotnega brega. »Ti, ki si tako blazno prebrisan ...«

»A TAKO???!« je zavreščal oče, da bi še ribe kmalu utonile od strahu. »Ti, ki si tako blazno prebrisan, si boš pa že izmislil boljši izgovor ... In kaj počne pikado ob izviru Save? Čaka na ribe, za primer, če bi trnek odpovedal?!!«

Bora so zalile solze. Srce ga je bolelo, kot bi mu kdo zvrtil luknjo vanj. Še nikoli in nikdar ni bil tako zelo nesrečen. Kar v reko bi se vrgel in utonil. Žal je zadeva odpadla, ker je bila voda ledena kot kocke v zmrzovalniku. Zato je spet stekel po stezici v gozdič.

Tam bo mirno sedel na kakšno mravljišče in pustil mravljam, da iz njega s svojo kislino naredijo zimsko zalogo za v shrambo.

Višje ob reki se je goščava zajedala globoko v obrežje. Večji skalni skladi so skrivali rečni zavoj. Razočarano se je vlekel med skalami in preskakoval kamne. Takšna smola! Spet ga je polomil na celi črti.

»Takšna smola!« je rekel Čudni vitez, ki je nenadoma vstal izza neke skale. »Spet si ga polomil na celi črti.«

»Baraba!« je zahlipal Bor in se ga lotil s pestmi. »Poglej, kaj si naredil! Vsega si ti kriv! Kako me bo oči sploh še maral?! ... In mama mi tudi >jutriljubček< ne bo več rekla!«

»Pa kaj, bo pa rekla >drugoletoljubček< ...« ga je zavrnil vitez in pričel z robcem čistiti štiristo let star prah z meča.

»Sovražim te!« je vreščal Bor in se spotikal ob kamnih. Njegove noge so se topile kakor čokolada na soncu. Čudno se je počutil. Postajal je mehek in nekako šibek, kot pred nekaj meseci po gnojni angini. Šepetal je: »Ti si vsega kriv!« in jezik se mu je valjal po ustih kot cel zavojček žvečilnih gumijev.

Čudni vitez ga je prijel za obe roki in ga stresel: »Ne, mali, TI si vsega kriv, TI si vse naredil! Jaz sem samo ubogi duh, se spomniš?«

»Pusti me, ti kup pleha ...« je zamomljal Bor. Kolena so mu klecnila. Lahko bi prisegel, da ima vsaj triinštirideset stopinj vročine. Čelo mu je gorelo in mrzli pot mu je tekel med lopaticama na hrbtu.

»Dojenček!« se je hahljal vitez in ga lopnil po ramenu. »Hočeš, da se vrnem na grad, kajne? ... Jutri, ljubček! Hahahaha ...«

Bor je stisnil zobe in se skušal zbrati. Pred očmi mu je migotala vsaj pet vitezov. Ko bi le vedel, kateri je pravi! Na slepo je iztegnil roke in povlekel za pletene rokavice. Ziiip! in Čudni vitez je do komolcev ostal brez rok. V hipu je utihnil. Začudeno je strmел v prazne rokave.

»Nekoč si rekel, da te ni pod oklepom ...« je s težavo izdaval Bor. »Ne verjamem ti ... Vsak, ki toliko nagaja, nekje mora biti ...«

S poslednjimi močmi se je odrinil naprej, kot na treningu za žogico, in vitezu zbil čelado z glave. Gašperju Langobardu je iz oklepa raslo samo podrast je za njegovim hrbtom. Onemel je Gašper, onemel je Bor.

»Ni te ...« je končno šepnil Bor.

»Seveda me ni,« se je stresel Gašperjev oklep, »nikoli me ni bilo ... Ti si si vedno želel samo oklep, ne pa viteza. Vitez si bil sam ...«

»Za en ušiv oklep si pa preveč dovoliš!« je zasikal Bor. »Na odpad s tabo!«

Odločno se je zakadil vanj in si mimogrede skoraj pregriznil jezik. Pravzaprav nekako takrat, ko se je spotaknil ob kamen.

Čudni vitez je bil za prazen oklep izredno poln in okreten. Z naprsnim ščitom ga je odrinil daleč od sebe in Bora je med padcem prešinilo, da se tole jadrnanje na hrbtu ne

bo dobro končalo. Njegove noge so bile kot kupček vzhajane testa. Tik preden je z glavo udaril ob skalo, je še pomislil, kako je mogoče, da ga kljub naletu vitezovega oklepa v prsi pravzaprav boli prst na nogi. Potem je sonce padlo v vodo in svet je zakrila tema.

Oče je sina čez nekaj minut našel z glavo ob skali in z nogami v vodi. Potrepljal ga je po licu. Toda Bor Novak je bil zelo daleč. Celih štiristo let daleč proč.

Oče ga je previdno dvignil v naročje, potem pa kot iz uma stekel nazaj v goščavo.

Mama je zaskrbljeno korakala sem ter tja po pasu vlažne zemlje, kjer je rečni breg prehajal v goščavo. Tiho je kriknila, ko je zagledala nezavestnega sina v očetovem naročju.

»Pojdi vžgat avto!« je vpil oče že od daleč.

»Ne morem! Nekdo je preluknjal prednjo gumo!« je obupano zaklicala in planila proti sinu.

»Pusti zdaj to!« je zarohnel oče in se razgledal po okolici.

Potem je z Barom v naročju stekel proti cesti.

»Katera bolnišnica je najbližja?« se je zadril z mostu.

»Menda jeseniška ...« je mama vsa živčna sopihala za njim.

»Štopal bom!« je kričal oče. »Ti pa poišči nekoga, da zamenja gumo, in se pripelji za nama!«

Mama je začela pretakati krokodilje solze. Kakšen zaključek piknika, ki naj bi zbližal družino!

»Pohiti!« je razburjeno zavreščal oče in divje mahal voznikom sredi ceste. K sreči ga ni nihče podrl. In ko se je ob njem ustavila hitra limuzina, je mama obraz zajela med dlani in olajšano zajokala.

Osmič

ali še zadnjič o pravih prijateljih

Bor se je s štiristo let dolgega potovanja vrnil šele v bolniški sobi. Zmedeno je zamežikal v hladno belo svetlobo. Soba je bila bela. Bela je bila postelja. In nebo v okenskem okvirju je bilo belo. Tudi vrata so bila bela. Njihov oplesk se je lesketal kot srebro. Taka so torej nebesa, ga je prešinilo, dolgočasno nebeško bela. Zavzdihnil je. Poglej, poglej, v nebesih je na voljo tudi zrak! Tak, ki smrdi po razkužilih. Dvakrat dolgčas. Smešno, pa je mislil, da je bil boj med njim in Čudnim vitezom le privid.

Nekje je zaškripal stol. V nebesih? Napel je vse sile in premaknil glavo za en sam neskončni centimeter. S kotičkom očesa je ujel očeta, ki je sključeno ždel na stolu, zazrt v tla. Oči, zdravo, jaz sem, vrnil sem se, je hotel reči. Toda njegova usta so bila suha kot krhelj posušenega jabolka in njegove roke težke kot vreče cementa.

Oče je dvignil glavo in se nežno nasmehnil.

»Končno,« je šepnil in ga pobožal po licu. Prvič v tem letu. »Počivaj, sine, nič ne govori!« mu je rekel in se spačil. Videti je bil, kot bi ga grozno trgalo po kosteh. Z rokavom si je obrisal oči. »Vse življenje imava pred sabo za razlago ... Mama je na hodniku ... Sine, rad te imam. Oba z mamó te imava rada, saj veš, kajne ...?«

Bora je posilil kašelj. Kako težko je biti hudoben!

»Oči, gumo sem jaz ...«

»Vem, pikado imam še vedno v žepu,« ga je prekinil oče in vzdihnil. Potem se je sklonil k njegovemu ušesu in hripavo zašepetal: »Si predstavljaš mamó, kako sama menjava gumo?«

Bor se je blede nasmehnil in zaprl oči. Bil je tako grozno utrujen. Ampak nebesa so bila k sreči daleč. Mogoče mu odslej celo mamó kdaj pa kdaj poreče »takojljubček«. In morebiti pojmeta z očkom po nov avtomobil! Joj, takoj mora ozdraveti!

In tudi je. Že po treh dneh ga je zdravnik slovesno zaupal mami in očetu v varstvo. Nemudoma sta ga posadila v avtomobil in odbrzeli so po dobro znanih domačih ulicah. Bor je tesnobno čakal, kdaj se bo spet prikazal zoprnež, s katerim je obračunal na savskem pikniku. Toda glej ga, zlomka, o duhu ne duha ne sluha!

Doma ga je čakalo presenečenje. Ne, ne Gašper Langobard! Tega so že nažirali molji ali rja. Pač pa se mu je pri vratih med noge zapletlo nekaj puhastega, okroglega in toplega. Bevskalo je in si brusilo krempeljce na njegovih kavbojkah.

Radostno je vzkliknil in kepico dvignil v naročje. Psiček mu je vlažni smrček potisnil med vrat in ramo in zacvilil od ugodja.

Oče in mama sta se pomenljivo spogledala.

»Mami, a je res moj?« je od sreče zacvilil tudi Bor.

»Če le ne bo smrdela vsa soba...« ga je opozorila.

»Že vem, ime mu bo Gašper!« se je spomnil in se s psičkom v naročju zavrtel po hodniku. Gašper, Gašper!!! Seveda, Gašper je prima ime za psa!

About this digital edition

This e-book comes from the online library [Wikisource](http://wikisource.org)^[1]. This multilingual digital library, built by volunteers, is committed to developing a free accessible collection of publications of every kind: novels, poems, magazines, letters...

We distribute our books for free, starting from works not copyrighted or published under a free license. You are free to use our e-books for any purpose (including commercial exploitation), under the terms of the [Creative Commons Attribution-ShareAlike 3.0 Unported](http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)^[2] license or, at your choice, those of the [GNU FDL](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)^[3].

Wikisource is constantly looking for new members. During the realization of this book, it's possible that we made some errors. You can report them at [this page](#)^[4].

The following users contributed to this book:

- Sabina Kržišnik
- Tea Vode

-
1. [↑ http://wikisource.org](http://wikisource.org)
  2. [↑ http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0](http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)
  3. [↑ http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)
  4. [↑ http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium](http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium)